

Слон Хортон

Анатолій Григорук

З англійської

Вільний переклад Анатолія Григорука

Написав Доктор С'юз*

Вертихвістка Мейзі в гніздечку сиділа
І зранку й до ночі під ніс буркотіла:
— Яке це невдячне і втомливе діло!
— У мене все тіло уже оніміло.
Якби-то заміну собі підшукати,
Я вволю на волі могла б політати. —
Й тут Мейзі побачила в хащі слона,
І думка її осяйнула одна.
— Добродію Хортоне! — Мейзі гукнула. —
Я стільки про вас дуже гарного чула.
Посидьте, будь ласка,
За мене в гніздечку.
Я маю злітати... Ось тут недалечко...
Я буду відсутня не більше часинки...
— Ви що! — каже слон.
— На мені ж ні пір'їнки.
Ні дзьоба, ні крил я, даруйте, не маю.
І як вигрівати яєчко, не знаю.

Крім того, я надто важкенький для нього.
Тому пошукайте де-інде підмогу.
— Ой ні, пане Хортон!
Ви ніжні, ви гречні,
Турботливі, щирі, ласкаві, сердечні.
Молю, не відмовте... Я ж прошу
Так мало... —
Вертихвістка Хортон слізно благала.
І Хортон не витримав Мейзиних сліз,
Зітхнув і на дерево мовчки поліз.
Доліз, з усіх боків яйце обдивився
Й, тамуючи дух, на гніздечку вмовився.
А Мейзі квапливо розправила крила,
"Прощайте" зронила і геть полетіла.

І от потяглася вервечка тих днів,
Що Хортон в гніздечку нерушно сидів.
Сидів цілі дні він, сидів цілі ночі,
Не зовсім ще тямлячи, в що він ускочив.

Бувало, шалені вітри налітали
І дерево з Хортоном люто гойдали.
І дощ його сік, і шмагав його град,
А він не ступив ані кроку назад...
Вже й осінь настала і вижовк весь ліс,
Та Хортон ні разу додолу не зліз.
Не зліз, і коли почались заметілі,
Коли все сніги позаносили білі,
Коли вже, здавалося, сили нема
Й тебе заморозить до смерті зима,
Слон мужньо в своєму гніздечку сидів
І вперто, і твердо собі шепотів:
— Хоч як мені важко, хоч як мені лячно,
Та мушу з яєчком повестись обачно.
Його я не лишу. Пташа переможе.
І я тоді в вічі сказати всім зможу:
"Моя поведінка — ясна і проста:
Слон чесний від хобота і до хвоста..."
І от уже ліс дочекався тепла
— Весна на човні крізь сніги припливла.
Та лихо й весною слона не лишало:

Під деревом вештались рисі, марали
Та інша усяка лісна звірина,
Недобра, і заздрісна, і навісна.
— Оце-то опудало! — вили шакали
Й сміялися з нього,
Й на кпини здійсмали.
— Він, мабуть, вважає себе за орла,
Та спина до стовбура, бач, приросла...
— Слон всі ці насмішки і глузи терпів,
На відповідь гідну не тратячи слів.
О, як би він зараз в траві покачався!
В ласкавім потічку по вуха скупався,
По луках зелених усмак побродив.
Однак він невпинно собі говорив:

— Моя поведінка — ясна і проста:
Слон вірний від хобота і до хвоста.
— Але ж, як відомо, одна біда йде
І другу біду за собою веде.
Неждано мисливці з'явилися в хащі,
І пси їхні бігли, роззявивши пащі,
І дула рушниць у мисливців диміли,
І зуби у псів, наче цвяхи, стриміли.
Та слон незворушно мисливців зустрів,
І їхні рушниці, і лютих хортів.
Він ніби їм крикнути в вічі хотів:
"Стріляйте! З гнізда не зійду до кінця!
Я вам без тепла не залишу яйця!
Моя поведінка — ясна і проста:
Слон чесний від хобота і до хвоста".
І тут всі мисливці як вкопані стали.
Уздріти таке вони й гадки не мали.
— Міраж! Неймовірно! — кричали вони.
— Такої не бачили ми дивини!

Це ж грошників можна злупити багато,
Якщо його в цирк
Який-небудь продати...
Недовго мисливці судили-гадали,
А дерево з Хортоном швидко спиляли,
Довезли гарбою до самого моря —
І тут слон зазнав щонайбільшого горя,
Бо краном на судно його перенесли
І в шторм лиховісний
На продаж повезли.
В Нью-Йоркським порту і гніздо, і слона
Пригарбала трупа одна мандрівна.
І плавом поплив на вистави народ.
І знов пережив слон немало пригод:
Всі з нього сміялися, всі кепкували,
Ще й тухлими яйцями
В нього жбурляли.

Та Хортон терпів і з гнізда не злізав,
А й тут, у шатрі цирковому, казав:
— Моя поведінка — ясна і проста:

Слон вірний від хобота і до хвоста.
І от, завершаючи довгий вояж,
Цирк якось приїхав
На Пальмовий пляж.
А там якраз Мейзі гуляла на славу
Й відвідати теж захотіла виставу.
Прийшла із гульвісами в цирк, не одна,
І раптом в гніздечку уздріла слона.
— Та я дивака цього ніби стрічала, —
Вертихвістка друзям своїм пропищала.
— Який-бо смішний він,
Цей блазень вухатий,
Уперся, як пень, і не хоче злізати... —

Слон весь від обурення аж побілів,
Хотів пару прикрих сказати їй слів.
Коли це під ним щось трісь-трісь!
— Затріщало,
Заворушилося
І запищало.
— Яєчко моє!.. — крикнув Хортон.
— Звершилось!
Тепер усі муки мої закінчились!
Нарешті діждався я світлого дня!.. —
— Неправда! — звереснула Мейзі. — Брехня!
Моє це гніздечко. Моє це яйце!
Пройдисвіт цей бреше
Всім просто в лице!..
Адже тільки я — справжня мати пташати,
Й ніхто його в мене не сміє відняти.
Аж тут шкаралупка яйця розтулилась,
І раптом з'явилося те, що вродилось.
Ця крихітка хоботом спритно махала
І вушка, і хвостик, як в Хортон, мала.
І тут глядачі закричали: "Ур-ра!"
А надто старалася вся дітвора.
Домігся слон Хортон всіх прав на синочка,
Бо мужньо сидів на яйці, наче квочка.
І в рідні краї він вернувся назад,
Щасливий від хобота і аж до п'ят.

* Доктор С'юз — псевдонім відомого американського письменника Теодора С'юза Гайделя.